

ת"פ 3542/12/14 - מדינת ישראל נגד גדעון אלמו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3542-12-14 מדינת ישראל נ' אלמו

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גדעון אלמו

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה ואיומים לפי סעיפים 379 ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן בעבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 והטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

מכתב האישום אשר תוקן במסגרתו של הסדר הטיעון עולה, כי ביום 25.11.14 בשעה 6:20 או בסמוך לה, הגיע הנאשם למפעל "גלירו" באזור התעשייה בבית שמש, וביקש לדבר עם המתלוננת, אשר אמרה לו שאינה רוצה לדבר אתו. הנאשם אמר לה כי בחיים לא יעזוב אותה, אחז בידה, והטיח את ידה על שולחן מספר פעמים.

כחצי שנה עובר לכך, בבית המתלוננת בבית שמש, עת אמרה לנאשם שהיא מתכוונת לעזוב אותו, איים עליה זה האחרון בכך שאמר לה שיפגע בה.

במהלך חצי שנה זו, התחקה ובלש הנאשם אחרי המתלוננת והטריד אותה באמצעות מתקן בזק. הנאשם חייג למתלוננת מספר רב של פעמים, בימים ובשעות שונות ממספר חסוי, עקב אחרי המתלוננת ושאל אנשים למקום המצאה.

ביום 16.7.15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום כאמור, והנאשם הודה והורשע במיוחס לו. הוסכם כי ייערך תסקיר שירות מבחן בעניינו, ולאחר מכן תבחן המאשימה את עמדתה העונשית.

בטיעוניה לעונש טענה **ב"כ המאשימה**, כי בשל חומרתם של המעשים המיוחסים לנאשם, הערכים המוגנים שנפגעו כמו גם הפסיקה הנוהגת צריך מתחם הענישה ההולם בגין אישומים 1-3 לעמוד על **מאסר מותנה ועד למספר לחודשי מאסר בפועל של ממש** ובגין האישום הרביעי צריך שמתחם זה יעמוד על **מאסר קצר ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל יחד עם מאסר מותנה**.

עברו של הנאשם הכולל שלוש הרשעות בגין עבירות רכוש ואלימות (האחרונה שבהם אירעה בשנת 2003) בגין הוא

נדון למאסר בפועל אשר רוצה בעבודות שירות, מוליך למסקנה, כך לדעת המאשימה, כי הנאשם דן צריך שימוקם בחלקו העליון של המתחם העונשי שנקבע בעניינו ודינו ייגזר **לשנת מאסר בפועל ממש**.

הסניגור טען מנגד, כי יש לשקול לטובת הנאשם את הודאתו, נטילת האחריות וכן העובדה כי תיק זה שינה את מהלך חייו, הוא עזב את העיר בית שמש, פוטר ממקום עבודתו ואימו נאלצה לעזוב את הארץ משלא הצליח הנאשם לטפל בה כראוי, ועל כן עונשו צריך שיהא מתון בהרבה מזה אליו עותרת המאשימה.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו בן 32 שנים, רווק ומתגורר בבית דודו בירושלים. יחסיו של הנאשם עם בני משפחתו הינם סבוכים וקלושים, ועולה כי הוא אינו זוכה לתמיכה משמעותית מהם.

המתלוננת, כך עולה מהתסקיר שלפני, מביעה חשש מהנאשם, אך ציינה כי לא ניסה ליצור קשר עמה מאז ביצוען של העבירות נשואות כתב האישום דן.

בעברו של הנאשם הרשעות בעבירות אלימות ורכוש, ובאשר לכתב האישום דן הוא מכחיש את ביצועו, אינו נוטל אחריות בגין ומציג עמדה קורבנית בהתייחס אליהן.

מסקנתה של קצינת המבחן היא כי יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה וקנס.

הנאשם בדברו האחרון, הביע חרטה על מעשיו, ועתר לרחמים בעת גזירת דינו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מאיומיו ותקיפתו של הנאשם את המתלוננת הם ההגנה על שלמות הגוף, בטחונו של האדם ושלווה נפשו. בהתחקותו אחר המתלוננת ובהטרדתה, פגע הנאשם בזכותה של המתלוננת לפרטיות ובתחושת הביטחון האישי שלה, ערכים שלשמן נחקק חוק הגנת הפרטיות, בעבירה על פיו הורשע.

הנאשם, אשר לא ניאות לקבל את רצונה של המתלוננת לעזבו, הטיל עליה מורא הן באיומים שאיים עליה בביתה, הן בתקיפה שתקף אותה במקום עבודתה, והן בבילוש ושיחות שהתקשר אליה פעמים רבות, עד אשר לא נותר למתלוננת מקום, שבו תוכל לחוש שלווה ומוגנת. ביתה, מקום עבודתה ומכשיר הטלפון האישי של המתלוננת, הפכו למקור לדאגה וחשש לחייה והפרו את שלווה.

מעשיו של הנאשם מעידים, כי הוא אינו מכבד את זכותה של המתלוננת לאוטונומיה, לעצמאות ואת בחירתה שלא להמשיך להיפגש עמו.

החשש שעולה ממעשיו הוא כי, כפי שהעז לתקוף אותה פעם אחת כמתואר בכתב האישום, ישוב ויממש את איומיו האחרים.

על אף שסעיפי האישום שבהם הורשע הנאשם בסופו של דבר אינם מתייחסים במפורש לאלימות כלפי בת זוג, הרי שהוא עבר את העבירות על רקע הקשר הזוגי עם המתלוננת, ומשום כך יפה לעניינו פסיקת בית המשפט העליון

ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן מיום 20.9.09:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח".

מאחר שהעבירות נעברו על רקע דומה והן דומות באופיין ונעברו על פני תקופת זמן מוגבלת, הרי שאקבע בגין מתחם עונשי אחד.

שקלתי את הערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, וכן את הענישה הנוהגת בפסיקה בעבירות מעין אלה, ומצאתי כי מתחם הענישה נע בעניינינו בין עונש של **שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ממש.**

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1981, בן 34 שנה כיום, רווק המתגורר בבית שמש.

לחובתו עבר פלילי בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה, החזקת סכין, החזקת נכס חשוד כגנוב, וכן תלוי ועומד נגדו תיק נוסף בגין אישומים אחרים.

לזכות הנאשם- הודאתו בעבירות המיוחסות לו, באופן שיש בה להעיד על קבלת אחריות על מעשיו ושיתוף פעולה עם רשויות החוק.

מאז ביצע הנאשם את העבירות חלפה שנה, אשר במהלכה, כאמור, חייו טולטלו, הוא עזב את מקום עבודתו ומגוריו, אימו נאלצה לעזוב את ישראל והוא שהה בתנאים מגבילים מזה זמן לא מועט.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם עובד בעבודות מזדמנות, מאז שהורחק ממקום עבודתו, שם תקף את המתלוננת שעבדה עמו, והוא מצוי בתנאים מגבילים של הרחקה ממנה וממקום העבודה.

הנאשם עלה לארץ מאתיופיה כאשר היה בן 13 שנים, עם אביו שנפטר מאז, ואילו אמו, מתגוררת בארצות הברית.

הנאשם דיווח לשירות המבחן, כי התקשה להשתלב במסגרת הצבאית, ושחרר בשל אי התאמה, וזאת לאחר שריצה מאסר צבאי בשל היעדרות מן השירות.

הנאשם, אשר התקשה להתמיד בעבר במסגרות ובקבלת גבולות, מעוניין כיום להימנע ממעורבות בפלילים, ומעוניין לשוב לעבוד במפעל "גילרו".

מעסיקו במפעל, דיווח לשירות המבחן, כי הנאשם הינו עובד מוערך וחיובי וכי לא נרשמו תקריות אלימות עמו במפעל, למעט מעורבותו זו.

משיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת עולה, כי במשך 3 שנות זוגיות עם הנאשם, לא חוות אלימות מצדו, למעט האירועים שבכתב האישום. עוד מסרה שהנאשם היה בן זוג קנאי, וכיום היא חוששת מפניו ומפחדת כי ינסה לפגוע בה. במידה ויחזור למקום העבודה המשותף, אמרה המתלוננת, תתפטר, על מנת להימנע ממפגש עמו.

את העבירה שבכתב האישום תיאר הנאשם בפני קצינת המבחן כ: **"מריבה זוגית שאינה חריגה"**, והוסיף כי עובדות כתב האישום אינן משקפות את המציאות. לדבריו, לא איים על המתלוננת, ושיחות הטלפון היו הדדיות. הוא לא התכוון לפגוע ולא התכוון לאיים על המתלוננת. הנאשם מתקשה להבין מדוע הועמד לדין, ומכאן שהתקשה לקחת אחריות על המיוחס לו.

שקלתי את נסיבותיו של הנאשם במיוחד כפי שהן עולות מתסקיר שירות המבחן, את עברו הפלילי, וכן את הנזק שנגרם למתלוננת, הכל כפי שפורט כאן, ומצאתי כי יש להטיל במקרה עונש שירות את הנאשם מלעבור שוב על עבירות דומות, תוך טיפול והדרכה מקצועית, אשר יבטיחו כי הנאשם לא ינהג עוד כפי שמתואר בכתב האישום.

האם יש להטיל על הנאשם מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות או שמא שירות ארוך לתועלת הציבור? זו ההתלבטות אשר עמדה בפני. מן הדין היה לגזור עונש הכולל מאסר שירוצה בעבודות שירות, אולם ענישה שכזו, הייתה מוסיפה קושי נוסף לנאשם דן, קושי הפרנסה.

לא קל להשתלב בחברה הישראלית, לא קל למצוא מקום עבודה ראוי, ולא קל לספק את צרכי המחיה של כל יחיד ומשפחה.

ואם הדבר לא קל למי שנולד בישראל, הרי שהוא קשה שבעתיים למי שעלה לישראל מארץ אחרת, ונאלץ לנסות ולהשתלב בחברתה בעת שקשיי קליטה ופרנסה אופפים אותו בכל העת.

"לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת".

לא לחינם בחר המדרש לציין כי היד המקרבת הינה ימין אשר היא היד החזקה, לעומת יד שמאל הדוחה אשר היא החלשה יותר. קשייו האובייקטיביים של הנאשם הינם מורכבים, אך הוא בחר בדרכה של העבודה ובנתיבו של העמל על מנת לפרנס עצמו.

במקרים המתאימים, יש לנקוט במאמצי שיקום וקירוב, יחד עם הבהרה עונשית מוחשית בדבר חומרת המעשה האסור. במקרה דנן, ביטול ההרשעה בדין היא איתות לנאשם, כי מעשיו היו פסולים ויש בהם כיעור, אך הענישה שתוטל תאפשר לו להמשיך ולהרוויח את לחמו ולא יהיה בכך כדי לפגוע בו בתחום הפרנסה אשר השלכות רבות לו לכל תחומי החיים.

משכך, בחרתי בשעות רבות של שירות לתועלת הציבור, העולות כדי מספר חודשי מאסר המרוצים בעבודות שירות, כך שיוכל הנאשם להמשיך בעבודתו, ויחד עם זאת, לרצות את עונשו.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שלוש מאות וחמישים (350) שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתסקיר שירות המבחן ובהתאם לתכנית מעודכנת שתיערך על ידו ותוגש לעיוני עד ליום 1.7.16.
2. שישה (6) חודשי מאסר אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על העבירות בהן הורשע וזאת תוך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.
3. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 500 שקלים. הנאשם יפקיד סכום זה בקופת בית המשפט עד יום 1.8.16.

העתק הפרוטוקול יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' אייר תשע"ו, 10 מאי 2016, בנוכחות הצדדים.